ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ – ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΗΜΕΡΙΔΑ
«ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΗ ΣΥΝΟΔΟΣ»
Μεγάλη προετοιμασία, χωρίς προσδοκίες
Τετάρτη, 23 Μαρτίου 2016, 09.00-21.00
Στάδιο Εἰρήνης καί Φιλίας
Αἴθουσα: «Μελίνα Μερκούρη», Πειραιᾶς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΣΕΛΕΓΓΙΔΗΣ

Θέμα: «Μπορεῖ μία Σύνοδος Ὀρθοδόξων
νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους
καί νά ὁριοθετήσει διαφορετικά τήν ἕως τώρα ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας;»

(Ἡ πρόκληση τῆς μέλλουσας νά συνέλθει Μεγάλης Συνόδου)

Σεβασμιώτατοι, Σεβαστοί Πατέρες, Ἀγαπητοί καί ἀγαπητές Σύνεδροι καί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί!
Ἀπό τή θέση αὐτή αἰσθάνομαι τό χρέος, νά εὐχαριστήσω -ἐκ καρδίας καί δημοσίως- τόν φιλόξενο καί φλογερό ἀγωνιστή Οἰκοδεσπότη, τόν Ποιμένα τον καλό, τόν τιμηθέντα κατ' ἐπανάληψη καί ἐξαιρέτως μέ τόν ὀνειδισμό τοῦ Χριστοῦ, τόν Μητροπολίτη Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, γιά τήν μεγαλειώδη πανελλαδική διοργάνωση τοῦ παρόντος θεολογικοῦ-ἐπιστημονικοῦ Συνεδρίου, καί μάλιστα τήν κρίσιμη αὐτή χρονική στιγμή, γιά τήν ὑπεύθυνη ἐνημέρωση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, ἐπειδή τό πραγματευόμενο ἐδῶ θέμα ὑπερβαίνει τά ὅρια τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας μας καί ἀφορᾶ τήν ἀνά τήν Οἰκουμένη Ὀρθόδοξη καί μόνη, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία.
Ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος φαίνεται, ἀπό τήν ἕως τώρα διαδικασία καί θεματολογία της, νά διαψεύδει τό ἐπίδοξο ὄνομά της.
Μάλιστα, θά μπορούσαμε βάσιμα νά ὑποστηρίξουμε, ὅτι κατ' ἐπίφαση εἶναι Ἁγία. Καί αὐτό τό λέμε, ἐξαιτίας τοῦ ἐλλείμματος συνοδικότητας, πού ἔχει. Κυρίως, ὅμως, ἐξαιτίας τοῦ σοβαροῦ ἐλλείμματος Ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας, πού τήν διέπει. Τό

μεγάλο ἔλλειμμα Ὀρθοδόξου αὐτοσυνειδησίας πιστοποιεῖται, ἀναμφιβόλως καί κατεξοχήν, ἀπό τήν ἐσφαλμένη Ἐκκλησιολογία, πού εἰσηγεῖται στό πρός ψήφιση Κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Ἀπό τά παραπάνω εἶναι σαφές, ὅτι ἡ ἐν λόγω Σύνοδος δέν εἶναι «ἐπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι». Κατά συνέπεια, δέν μπορεῖ νά εἶναι Ἁγία. Ἀλλά, κατ' ἐπίφαση, εἶναι καί Μεγάλη. Μᾶλλον, θά ἔπρεπε νά αὐτοχαρακτηρισθεῖ ὡς μικρή, ἀφοῦ σ' αὐτήν θά παρευρεθοῦν λίγοι, καί μάλιστα κατ' ἐπιλογήν Ἐπίσκοποι. Στήν πραγματικότητα, εἶναι μιά διηυρημένη Σύνοδος Προκαθημένων. Ἡ συντριπτική πλειοψηφία τῶν Ἐπισκόπων τῶν Ὀρθοδόξων Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν θά εἶναι ἀπόντες καί χωρίς δυνατότητα ψήφου ἀπό ἐκεῖ, ὅπου ἀναγκαστικά βρίσκονται, ἀδυνατώντας ἔτσι νά ἐκφράσουν τήν δογματική συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τους.

Εἰδικότερα, ἀπό τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία θά παρευρεθοῦν σ' αὐτήν λιγότεροι τοῦ ἑνός τρίτου τῶν Ἐπισκόπων της, ἐνῶ ἀπό τήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας οὔτε τό ἕνα δέκατο τῶν Ἐπισκόπων της. Στήν πραγματικότητα, οὔτε οἱ παρόντες Ἐπίσκοποι ἔχουν ἄμεση ψῆφο, στήν ἐν λόγω Σύνοδο, ἀφοῦ καί αὐτή ἡ ψῆφος τους θά ἐκφραστεῖ μόνον διά τοῦ Πρώτου, καί μόνον ἐάν εἶναι πλειοψηφοῦσα ψῆφος, στό πλαίσιο τῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Τοπικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας. Πρᾶγμα, σαφῶς ἀντι-Κανονικό καί ἀμάρτυρο στήν Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας. Πρόκειται μᾶλλον γιά μιά παρωδία Πανορθοδόξου Συνόδου, στήν ὁποία δέν θά εἶναι παρόντες ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι Ἐπίσκοποι. Ἔτσι, ἄθελά μας, μᾶς παραπέμπει καί στήν ἐπί δικτατορίας «ἀριστίνδην» Σύνοδο! Ἀλλά καί τήν «ἀριστίνδην» τήν ξεπερνᾶ κατά πολύ σέ ἀντικανονικότητα.

Στό ἐρώτημα τοῦ θέματός μας, ἄν μπορεῖ δηλαδή μιά Σύνοδος Ὀρθοδόξων νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους, ἡ εὐθεία καί εἰλικρινής ἀπάντηση, ἀπερίφραστα, εἶναι ἀρνητική. Καμία Πανορθόδοξη Σύνοδος δέν μπορεῖ νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους, ἐάν βέβαια θέλει νά ἐκφράσει ἀλαθήτως τή διαχρονική ταυτότητα τῆς Ὀρθοδοξίας, ὡς τῆς μόνης Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, σύμφωνα πάντα μέ τόν Ὅρο, τόν γνωστό καί ὡς Σύμβολο τῆς Πίστεως, τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τά δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς πιστευόμενα καί βιούμενα ἀπό τούς πιστούς, εἶναι σωτήρια. Ἔχουν δηλαδή σωτηριολογικό χαρακτῆρα, γιατί συμπυκνώνουν τό ἁγιοπνευματικό περιεχόμενο τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ ζωή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι θεανθρώπινη, πού διοχετεύεται μυστηριακῶς στό σῶμα της ἀπό τήν ζωοποιό καί θεοποιό Κεφαλή της, τόν Υἱό τοῦ Θεοῦ, τόν Ἕνα τῆς Τριάδος.

Οἱ Ἐπίσκοποί μας δέν πηγαίνουν στίς Συνόδους, γιά νά ψηφίσουν ὅσα ἄλλοι Ἐπίσκοποι καί Θεολόγοι ἑτοίμασαν πρίν ἀπ' αὐτούς καί χωρίς αὐτούς, ἀλλά γι' αὐτούς. Πολύ δέ περισσότερο, δέν πηγαίνουν, γιά νά ὑπογράψουν ἐκ τῶν προτέρων τό Ἀνακοινωθέν τῆς μέλλουσας Συνόδου. Ἡ πράξη αὐτή ἀποτελεῖ ἀπαξίωση τῆς συνοδικότητας τῆς Ἐκκλησίας καί ἐμπαιγμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οἱ Ἐπίσκοποι πηγαίνουν στήν Ἐκκλησία, ὡς ἀνώτατοι ἐκκλησιαστικοί ἡγέτες τῶν Τοπικῶν τους Ἐκκλησιῶν, προκειμένου νά ὁριοθετήσουν -«ἐπί ἴσοις ὅροις» μέ τούς συνεπισκόπους τους- τήν ὀρθή διδασκαλία τῆς πίστεως καί νά ἐκφράσουν τήν ἁγιοπνευματική ζωή τῆς Ἐκκλησίας, ἔναντι τῶν νέων ἀμφισβητήσεων καί προκλήσεων ἐντός τῶν νέων δεδομένων, πάντοτε ταπεινά, ὡς «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις πατράσι». Μέ τόν τρόπο αὐτό, ἐνεργοῦν σύμφωνα μέ τήν Ἁγιοπατερική Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐδῶ, ἀπερίφραστα καί μέ κάθε σαφήνεια, πρέπει νά ποῦμε, ὅτι δέν ὑπῆρξε ποτέ στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία κάποιος Ἐπίσκοπος «ἄνευ ἴσων». Γι' αὐτό καί ὅσοι Ἐπίσκοποι τό προβάλλουν γιά τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη, συγχέουν ἀνεπίτρεπτα τά «πρεσβεῖα τιμῆς» μέ τήν παπική ἀντίληψη τοῦ Πρωτείου καί σφάλλουν δογματικῶς, εὑρισκόμενοι «εἰς πλάνην οἰκτράν». Ἡ θεώρηση αὐτή εἶναι ἐντελῶς ἀμάρτυρη ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική μας Ἱστορία.Ὅταν ὅμως συμβαίνει, ὅπως τελευταῖα, νά λέγεται, παραπέμπει

στήν αἱρετική δοξασία τοῦ παπικοῦ πρωτείου, ὅπως εἴπαμε. Καί τό ἀκόμη τραγικότερο εἶναι, ὅταν τό Πρωτεῖο αὐτό ἐπιχειρεῖται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο νά θεμελιωθεῖ στό Τριαδικό δόγμα. Αὐτή ἡ δοξασία σαφῶς αἱρετίζει, ἀφοῦ εἰσάγει κατά Δυτική ἀπομίμηση, τήν ἱεραρχική τάξη στήν Ἁγία Τριάδα, ἡ ὁποία βέβαια εἶναι «ὑπέρ πᾶσαν τάξιν», κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ.

Σέ πρόσφατη Ἐπιστολή μας πρός ὅλους τούς Ἐπισκόπους τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνά τόν κόσμον, στίς 3-2-2016, ὑποστηρίξαμε ὅτι «οἱ ἐμπνευστές καί συντάκτες» τοῦ συγκεκριμένου Κειμένου, «ἐπιχειροῦν μιά θεσμική νομιμοποίηση τοῦ Χριστιανικοῦ Συγκρητιστικοῦ - Οἰκουμενισμοῦ μέ μιά ἀπόφαση Πανορθοδόξου Συνόδου». Ἐάν ψηφιστεῖ τό Κείμενο αὐτό: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», δημιουργεῖται μέγιστο πρόβλημα ἐκκλησιολογικῆς ὑπάρξεως, τόσο γιά ὅσους Ἐπισκόπους τό ψηφίσουν, ὅσο καί γιά ὅσους ἀπό τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας θά τό ἀποδεχτοῦν στήν πράξη. Καί τοῦτο, γιατί τό δογματικό αὐτό ἀτόπημα ἔχει τήν ἀναφορά του σέ Ὅρο Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Μέ τό παραπάνω Κείμενο, δηλαδή, δίνεται ἐκκλησιαστικότητα στούς αἱρετικούς ἤ ἑτεροδόξους τῆς Δύσεως (Ρωμαιοκαθολικους καί Προτεστάντες), διευρυνομένων ἔτσι, αὐθαιρέτως, τῶν Κανονικῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας.

Εἰδικότερα, τό ἀτόπημα τοῦ παραπάνω Κειμένου σημαίνει, πρακτικῶς, ἄρνηση συγκεκριμένου ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τό ὁποῖο ὁρίζει σαφῶς, ὅτι ὡς Ὀρθόδοξοι πιστεύουμε εἰς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν. Στά Πρακτικά τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου διαβάζουμε καί τίς ἐκκλησιολογικές συνέπειες ἀπό τή μή ἀκριβῆ ἀποδοχή τοῦ Συμβόλου της. «Ὅποιος προσθέσει ἤ ἀφαιρέσει καί μία λέξη ἀπό τό Σύμβολο-Ὅρο αὐτό, νά ἀναθεματίζεται, νά καθαιρεῖται καί νά ἀφορίζεται». Δηλαδή, πρακτικῶς, νά ἀποκόπτεται ἀπό τήν Ἐκκλησία, ὡς αἱρετικός. Τά σχετικά ἀναθέματα ἐπαναλαμβάνουν καί οἱ ἑπόμενες Οἰκουμενικές Σύνοδοι.

Ὅταν λοιπόν ὑποστηρίζουμε τά παραπάνω, δέν ἀπειλοῦμε αὐθαίρετα κανέναν. Ἁπλῶς, «ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», καταθέτουμε -ἐμπόνως καί ταπεινῶς- τίς σαφεῖς ἐκκλησιολογικές συνέπειες, πού ὁρίζονται ἀμετακλήτως ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους γιά ὅσους ἀθετοῦν τήν δογματική διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Τό ἄρθρο 6 τοῦ συγκεκριμένου Κειμένου εἰσηγεῖται πνευματικό ἔγκλημα σέ βάρος τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἐπειδή ἐπιχειρεῖ νά διαφθείρει τό σωτήριο δόγμα τῆς Ἐκκλησιολογίας μας. Μέ ἄλλη ἀφορμή, κατά τό παρελθόν, σέ Ἐπιστολή μας πρός Ἑλλαδίτη Ἐπίσκοπο, ἀντιπρόσωπο τῆς Ἐκκλησίας μας, στούς Διμερεῖς Θεολογικούς Διαλόγους, ἀναφερθήκαμε ἐκτενῶς στό ἐκκλησιολογικοῦ χαρακτῆρα αὐτό θέμα. Θά ὑπενθυμίσω κάποια σημεῖα τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἐπειδή διατηροῦν πλήρως τήν ἐπικαιρότητά τους καί ἑρμηνεύουν τή στοχευμένη μεθοδολογία τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ρωτούσαμε τότε: «Μέ ποιά αἴσθηση αὐτοσυνειδησίας τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας προσέρχονται οἱ ἐκπρόσωποί της στόν Διμερῆ Θεολογικό Διάλογο; Ἀκόμα πιό συγκεκριμένα, προσέρχεται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας διά τῶν ἐκπροσώπων της ὡς ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία; Ἤ ὡς διηρημένη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία ἀναζητᾶ τήν ὀντολογική ἑνότητά της στήν ἕνωσή της μέ τούς κατά καιρούς ἀποκομμένους ἀπό αὐτήν ἑτεροδόξους; Στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε, ὅτι πιστεύουμε εἰς Μίαν Ἐκκλησίαν. Ἀπό τήν διατύπωση αὐτή τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως προκύπτει, ὅτι ἡ ἑνότητα, ὡς θεμελιώδης ἰδιότητα τοῦ ἑνός –στήν προκειμένη περίπτωση ὡς ἰδιότητα τῆς Μίας Ἐκκλησίας-, εἶναι τό ἀσφαλές δεδομένο τῆς πίστεώς μας. Στή συνείδηση τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἑνότητά της εἶναι δεδομένο ὀντολογικό, ἀπολύτως καί ἀμετακλήτως διασφαλισμένο ἀπό τήν Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἀπό τόν Χριστό, διά τῆς συνεχοῦς παρουσίας τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος σ' αὐτήν, ἤδη ἀπό τήν Πεντηκοστή. Ἡ ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας -ὡς δογματική ἀλήθεια- ἐκφράζει τόσο

τήν αὐτοσυνειδησία της, ὅσο καί τήν πνευματική ἐμπειρία της. Ἄν ὅμως ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία –κατά τό Σύμβολο τῆς Πίστεως- τότε, μέ τήν συνεπῆ ἐκκλησιολογική ἔννοια καί κατά κυριολεξία, δέν μποροῦν νά ὑπάρχουν ἑτερόδοξες ἐκκλησίες, οὔτε μητέρες, ἀδελφές, θυγατέρες καί ἐγγονές ἐκκλησίες, οὔτε φυσικά τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο εἶναι Μητέρα Ἐκκλησία μέ τήν συνεπῆ θεολογική ἐκκλησιολογική ἔννοια τοῦ ὅρου. Ἡ Μία καί μόνη –ἀδιαίρετη πάντα- Ἐκκλησία γεννᾶ ὡς πνευματική μητέρα, μυστηριακῶς, «δι' ὕδατος καί πνεύματος» τά μέλη της. Δέν γεννᾶ ἄλλες ἐκκλησίες. Οἱ κατά τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἀποτελοῦν φανέρωση «ἐν τόπῳ καί χρόνῳ» τῆς Μίας καί μόνης Ἐκκλησίας. Οὔτε βέβαια μπορεῖ ἡ Ἐκκλησία νά εἶναι ταυτόχρονα μία καί διηρημένη, γιατί διαίρεση σημαίνει κατάτμηση ἑνός ὅλου σέ δύο ἤ περισσότερα μέρη. Κατά συνέπεια, ἡ θεώρηση τῆς Ἐκκλησίας ὡς διηρημένης, σήμερα, ἀντίκειται σαφῶς στήν ρητή διατύπωση τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, πρᾶγμα πού συνεπάγεται –κατά τά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων- καθαίρεση καί ἀφορισμό, κατά περίπτωση, σέ ὅποιον ἐμμένει στη θεώρηση αὐτή».

Τά λέμε καί τώρα αὐτά ἀκριβῶς, ἐπειδή τό συγκεκριμένο Ἄρθρο 6 -τοῦ ὑποβαλλομένου Κειμένου πρός ἔγκριση ἀπό τήν μέλλουσα καί Μεγάλη Σύνοδο- ἐμφανίζει κατά ἀντιφατικό καί ἐντελῶς ἀθεολόγητο τρόπο τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀφ' ἑνός ὡς τήν Μίαν Ἐκκλησίαν, καί ἀφ' ἑτέρου τήν ἐκπεφρασμένη διά τῶν ἀντιπροσώπων της –καί ὄχι μόνο- ἄποψη, ὅτι ὑπάρχουν καί ἄλλες Ἐκκλησίες –σαφῶς ἑτερόδοξες-, τήν ἱστορική παρουσία τῶν ὁποίων ἀναγνωρίζει καί στοχεύει στήν ἑνότητα μέ αὐτές. Οἱ Ὀρθόδοξοι Οἰκουμενιστές, δηλαδή, θεωροῦν τίς ἑτερόδοξες Θρησκευτικές Κοινότητες ὡς τμήματα τῆς δῆθεν διηρημένης Ἐκκλησίας καί ἐπιδιώκουν τήν δῆθεν ἐπανένωση τῆς Ἐκκλησίας, ἀντί νά ἐργάζονται γιά τήν ἐπιστροφή τους. Ἐπιδιώκουν τήν ἑνότητα μέ αὐτές, παρά τό γεγονός, ὅτι αὐτές δέν δηλώνουν ἕως καί σήμερα καμία διάθεση ἀρνήσεως τῶν δογματικῶν ἀποκλίσεών τους ἀπό τήν Μία καί μόνη Ἐκκλησία. Αὐτό ὅμως εἶναι στήν πράξη ὁ παναιρετικός -πνευματικῶς δυσώδης- καί πονηρότατος Συγκρητιστικός Οἰκουμενισμός. Γι' αὐτό καί ἀκριβολογοῦμε θεολογικά, ὅταν μιλοῦμε γιά Οἰκουμενιστική κακοδοξία, ἡ ὁποία πρέπει καί συνοδικά νά καταδικαστεῖ.

Τό ἐξαιρετικά θλιβερό εἶναι ἀκόμη, ὅτι ὅλα σχεδόν τά Κείμενα τῆς Ε΄ Προσυνοδικῆς Διασκέψεως, πού ἦρθαν ὡς θέματα τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου -ὅταν συμβαίνει νά γνωρίζει κανείς καί τήν προϊστορία τους-, διαπνέονται λίγο ἤ πολύ ἀπό τό πνεῦμα τῆς πονηρίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Γι' αὐτό καί κυριαρχοῦνται ἀπό ἀντιφάσεις καί σκόπιμες ἀσάφειες, πού ἐπιδέχονται πολλές ἑρμηνεῖες. Καί τοῦτο σέ σαφῆ ἀντίθεση πρός τά σωτήρια δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, πού διακρίνονται γιά τήν σαφήνεια, τήν ἀκρίβεια καί τήν πληρότητα τῶν θεολογικῶν νοημάτων.

Ἐπειδή τά δόγματα τῶν ἑτεροδόξων χριστιανῶν ἀποτελοῦν τήν συμπύκνωση τῆς δυσσεβοῦς ζωῆς, ὅπως ἀντιστοίχως τά σωτήρια καί εὐσεβῆ δόγματα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας συνιστοῦν τήν συμπύκνωση καί ὁριοθέτηση τῆς πίστεως καί τῆς ἁγιοπνευματικῆς ζωῆς της,

Καί ἐπειδή τό πρός ψήφιση ἐκκλησιολογικοῦ, δηλαδή δογματικοῦ χαρακτῆρα, Κείμενο: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», εἶναι σαφῶς Οἰκουμενιστικό καί ὡς τέτοιο διαφθείρει καί καταλύει ὑπαρξιακῶς τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, καθεαυτήν, καί τήν συνεπαγόμενη ἁγιοπνευματική ζωή της,

Γι' αὐτό,

Ἀπευθυνόμενοι ἀπό τό Θεολογικό αὐτό Συνέδριο, Σεβαστοί μας Συνοδικοί Ἱεράρχες τῆς μέλλουσας, Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου –παρά τόν σεβασμό στόν θεσμό πού ἐκπροσωπεῖτε καί παρά τόν σεβασμό στό σεπτό πρόσωπό Σας, καθεαυτό-, ἐμεῖς παραμένοντας «ἐπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι», Σᾶς δηλώνουμε μέ παρρησία, μέ κάθε σαφήνεια καί μετά λόγου γνώσεως, ὅτι δέν θά ἀποδεχθοῦμε τήν ἐνδεχόμενη κακή ἐπιλογή Σας νά ὑπερψηφίσετε τό παραπάνω Οἰκουμενιστικό Κείμενο, ἀλλά καί κάθε

ἄλλη διάταξη τῶν Κειμένων, ἐφ' ὅσον συμβαίνει αὐτά νά ἀντίκεινται στό διαχρονικά εὐσεβές φρόνημα τῆς Ἁγιωτάτης Ἐκκλησίας μας. Καί τοῦτο, γιατί ἡ εὐσέβεια ἀπορρέει καί προκύπτει ἀπό τήν καθαρότητα καί ἀκρίβεια τῆς δογματικά ὁριοθετημένης πίστεώς μας.

Ἀκόμη εἰδικότερα, τό Ἄρθρο 6 τοῦ Κειμένου: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», πού κατατέθηκε πρός ψήφιση ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι θά λάβουν μέρος ὡς συνοδικοί στήν μέλλουσα νά συνέλθει Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο, οὐσιαστικά εἰσηγεῖται ἕνα εἶδος «πολιτικοῦ γάμου» μέ ἑτερογενῆ συμβαλλόμενα μέρη. Πρόκειται, δηλαδή, γιά ἕνα μή φυσιολογικό γάμο. Γι' αὐτό καί τά συμβαλλόμενα μέρη δέν μποροῦν νά γίνουν ἕνα ὀργανικό σῶμα, καί κυρίως ἕνα πνεῦμα, στό ὁποῖο στοχεύει ὁ χριστιανικός ἐκκλησιαστικός γάμος. Ἐδῶ, τό συγκεκριμένο Ἄρθρο 6 εἰσηγεῖται ἕνα εἶδος πνευματικῆς συμβιώσεως -ἑνώσεως- τοῦ Πνεύματος τῆς Ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας μέ τά ἀκάθαρτα πνεύματα τῆς πονηρίας, τά ὁποῖα διέπουν τίς ἑτερόδοξες λεγόμενες ἐκκλησίες, ἐξαιτίας τῆς θεσμικῆς ἀποστασίας τους ἀπό τά εὐσεβῆ δόγματα τῆς Ὀρθοδοξίας. Ἕνας τέτοιος ὅμως «ἐκκλησιολογικός γάμος» εἶναι τελείως ἀπαράδεκτος, ὡς ἀσυμβίβαστος μέ τήν ὥς τώρα καί εἰς τούς αἰῶνες διαχρονική ταυτότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Κανείς ἀπολύτως, προσωπικῶς ἤ θεσμικῶς, δέν δικαιοῦται νά ὁριοθετήσει διαφορετικά τά ὥς τώρα ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, πού ὁρίστηκαν ἀπαρεγκλίτως ἀπό τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Εἶναι θεολογικά ἀδιανόητο νά ὀνομαστοῦν καί νά ἀναγνωριστοῦν, ὡς ἐκκλησίες, ἐκεῖνες οἱ Θρησκευτικές Κοινότητες, πού ἐξακολουθοῦν νά φρονοῦν ὅ,τι καί ἐκεῖνοι πού καταδικάστηκαν, καθαιρέθηκαν καί ἀφορίστηκαν τελεσιδίκως καί ἀποκόπηκαν ἀπό τήν Μία καί μόνη Ἐκκλησία, ὡς αἱρετικοί. Ἄν οἱ αἱρεσιάρχες ὀνομάστηκαν ἀπεριφράστως ἀπό τούς θεοφόρους Πατέρες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὡς πνευματικῶς «φρενοβλαβεῖς», καί ἀπό τήν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας «ὡς ἀνιάτως νοσήσαντες», πῶς πρέπει νά θεωρηθοῦν ἤ νά ὀνομαστοῦν ἐκεῖνοι ἀπό τούς Ὀρθοδόξους, πού ὑποστηρίζουν τήν θεσμική ἀναγνώριση τῶν ἑτεροδόξων λεγομένων ἐκκλησιῶν, Ψευδοεκκλησιῶν, ἰσοτίμως πρός τίς Τοπικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες;

Κατά συνέπεια, εἶναι ἐντελῶς παράλογο Θεολογικά -Ἐκκλησιολογικά καί πνευματικά- μιά Πανορθόδοξη Σύνοδος νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους. Κάτι τέτοιο θεωρητικά καί πρακτικά εἶναι αὐτοκαταστροφικό γιά τήν Ἐκκλησία, πού ὁμολογοῦμε στό Σύμβολο τῆς Πίστεως. Ἡ Ἐκκλησία, ὅμως, δέν μπορεῖ νά αὐτοκτονήσει -ὄχι μόνο γιατί αὐτό εἶναι παράλογο, ἀλλά καί γιατί αὐτό ἀντίκειται στήν ταυτότητά της, ὡς Θεανθρωπίνου, Ζωοποιοῦ, Μυστηριακοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ὁποῖος νίκησε τόν θάνατο καί οἰκοδόμησε τήν Ἐκκλησία Του, ἔτσι ὥστε, κατά τήν ἀψευδῆ διαβεβαίωσή Του, «πῦλαι Ἅδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς» (Ματθ. 16,18). Ἑπομένως, ὁ παρών ἀγώνας ἀφορᾶ ἐμᾶς τούς ἴδιους, ὡς Ὀρθοδόξους πιστούς, γιά τό χρέος τῆς ὁμολογίας μας ἐν Χριστῷ καί ὄχι τήν Ἐκκλησία, καθεαυτήν.

Ἡ « Ὀρθόδοξος Ἐκκλησίας μας» -ἔγραφε ὁ ὅσιος Παΐσιος ὁ Ἁγιορείτης σέ ἐπιστολή του πρός τόν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα στίς 23/1/1969- «δέν ἔχει καμμίαν ἔλλειψιν. Ἡ μόνη ἔλλειψις πού παρουσιάζεται, εἶναι ἡ ἔλλειψις σοβαρῶν Ἱεραρχῶν καί Ποιμένων μέ πατερικές ἀρχές. Εἶναι ὀλίγοι οἱ ἐκλεκτοί, ὅμως δέν εἶναι ἀνησυχητικό. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ καί Αὐτός τήν κυβερνάει».

Οἱ ἑτερόδοξοι βρίσκονται θεσμικά «εἰς χώραν μακράν» τῆς πατρικῆς οἰκίας. Ὁ μόνος τρόπος νά βρεθοῦν στήν πατρική «χώρα τῶν ζώντων» εἶναι νά ἐπιστρέψουν ἐν μετανοίᾳ ἀπό ἐκεῖ πού ἔφυγαν. Νά ἀρνηθοῦν τήν ἑτεροδοξία τους, γιά νά μπορέσουν νά ἐνταχθοῦν στό Ζωοποιό, Μυστηριακό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ μέλλουσα νά συνέλθει Σύνοδος, ἄν δέν καταδικάσει ἀπερίφραστα τόν Οἰκουμενισμό καί ἄν δεχτεῖ τά Κείμενα, πού συνιστοῦν τήν θεματολογία της ὡς ἔχουν, ἤ ἄν προβεῖ σέ τροποποιήσεις, πού δέν ἀφαιροῦν τό ἐκκοσμικευμένο Οἰκουμενιστικό

πνεῦμα πού τά διαπνέει, δέν πρόκειται νά τήν ἀποδεχτεῖ τό χριστεπώμυμο πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, πού θέλει πάντοτε νά εἶναι «ἐπόμενο τοῖς ἁγίοις Πατράσι». Οἱ ὅποιες ἀποφάσεις της μέ Οἰκουμενιστικό πνεῦμα, θά παραμείνουν κενό γράμμα γιά τόν πιστό λαό, τόν φύλακα τῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας, κατά τήν Συνοδική Ἀπόφαση τῶν Πατριαρχῶν τοῦ 1848.

Ἡ ἴδια ἡ μέλλουσα Σύνοδος, στήν περίπτωση αὐτή, θά παραμείνει στήν Ἐκκλησιαστική Ἱστορία ὡς Ψευδοσύνοδος, ὅπως ἐκείνη τοῦ 449 στήν Ἔφεσο, ὅπως ἐκείνη τῆς Λυών καί ὅπως ἐκείνη τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας.

Ἐμεῖς θά προσευχόμαστε, ἐμπόνως, νά δοθεῖ ἡ σύγχρονη μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως ἀπό τούς συν-οδικούς Ἐπισκόπους, πρός δόξαν τοῦ ἐν Τριάδι Θεοῦ καί πρός εὐαρέστηση τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἄμεση καί ὀργανική σχέση μέ τό πρός Εἰσήγηση θέμα μας, ἄν μπορεῖ δηλαδή μία Σύνοδος Ὀρθοδόξων νά προσδώσει ἐκκλησιαστικότητα στούς ἑτεροδόξους, ἔχει καί τό Ἄρθρο 20 τοῦ ἴδιου Κειμένου: «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον». Τό Ἄρθρο αὐτό εἶναι, πονηρῶς, ἀσαφές καί δημιουργεῖ θεολογική σύγχυση, ἐξαιτίας τῆς ὑπονοούμενης παρερμηνείας τῶν Κανόνων στούς ὁποίους ἀναφέρεται. Τί λέει, ἀκριβῶς, τό Ἄρθρο αὐτό; «Αἱ προοπτικαί τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν προσδιορίζονται πάντοτε ἐπί τῇ βάσει τῶν κανονικῶν κριτηρίων τῆς ἤδη διαμορφωμένης Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως (Κανόνες 7 τῆς Β΄ καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῶν Συνόδων)».

Θά ἀναφερθοῦμε στούς Κανόνες αὐτούς δι' ὀλίγων καί σέ σχέση μέ τό θέμα μας. Μέ ἄλλα λόγια, στό Ἄρθρο αὐτό γίνεται λόγος γιά τήν Ἐκκλησιαστική Παράδοση, ὅπως αὐτή διαμορφώθηκε μέ τά κριτήρια τῶν Κανόνων 7 τῆς Β΄ Οἰκουμενικῆς καί 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς. Ἀλλά, οἱ ἐν λόγῳ Κανόνες ἀναφέρονται, πολύ συγκεκριμένα, στόν τρόπο ἐντάξεως στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῶν αἱρετικῶν ἐκείνων, πού ἀρνοῦνται τήν αἵρεσή τους, πού ἐκφράζουν τήν ἐπιθυμία νά ἐνταχθοῦν στήν «μερίδα τῶν σωζομένων», δηλαδή στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπου καί μόνον σώζεται ὁ ἄνθρωπος.

Ὡς ἐκ τούτου, εἶναι προφανές, ὅτι τό ὑπονοούμενο τῆς διατυπώσεως τοῦ Ἄρθρου 20: «Αἱ προοπτικαί τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν ἄλλων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν καί Ὁμολογιῶν», συνδέεται ὀργανικῶς μέ τό Ἄρθρο 6, ὅπου γίνεται ἐπίσης λόγος γιά τούς Θεολογικούς Διαλόγους «μέ ἀντικειμενικόν σκοπόν», ὅπως χαρακτηριστικά σημειώνεται, «πρός προλείανσιν τῆς ὁδοῦ τῆς ὁδηγούσης πρός τήν ἑνότητα». Τό «περίεργο» εἶναι, ὅτι σέ κανένα Ἄρθρο τοῦ εἰσαγόμενου πρός συζήτηση καί ψήφιση Κειμένου δέν γίνεται λόγος γιά κάποιες προϋποθέσεις ἤ κριτήρια ἀποδοχῆς καί ἐντάξεως τῶν διαλεγομένων στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία. Καί ἐπειδή οἱ προαναφερθέντες Κανόνες τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, μέ κάθε σαφήνεια, θέτουν τίς προϋποθέσεις αὐτές καί τά κριτήρια, τόσο στίς περιπτώσεις πού θά πρέπει νά τηρηθεῖ ἡ ἀκρίβεια ὅσο καί στίς περιπτώσεις πού μπορεῖ νά ἰσχύει ἡ οἰκονομία -ὡς προσεκτικοί ἀναγνῶστες- ἀντιλαμβανόμαστε, ὅτι οἱ Εἰσηγητές τοῦ ἐπίμαχου Κειμένου μᾶς παραπέμπουν ἀνομολόγητα στή λεγόμενη «Βαπτισματική Θεολογία». Θεωροῦν, δηλαδή, ὅτι οἱ διαλεγόμενοι Ρωμαιοκαθολικοί καί Προτεστάντες εἶναι βαπτισμένοι χριστιανοί. Ἀλλά ἀναγνώριση μυστηρίων ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑφίσταται. Ἁπλῶς ὑπάρχουν διαβαθμισμένοι τρόποι ἀποδοχῆς τῶν αἱρετικῶν.

Οἱ Κανόνες ὅμως 7 καί 95 εἰσηγοῦνται τήν ἀποδοχή τῶν αἱρετικῶν, ὅταν πρόκειται γιά Οἰκονομία, μέ τή θεμελιώδη προϋπόθεση-κριτήριο ὅτι ἔχει τηρηθεῖ ἡ ἀκρίβεια τοῦ τύπου τοῦ Βαπτίσματος, δηλαδή ἡ τριπλή κατάδυση καί ἀνάδυση. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ προϋπόθεση δέν τηρεῖται ἀπό τούς Δυτικούς διαλεγομένους χριστιανούς μέ μᾶς. Οἱ Δυτικοί μέ ἀπόφαση Οἰκουμενικῆς κατ' αὐτούς Συνόδου, τῆς ἐν Τριδέντῳ τῆς Ἰταλί-

ας (1545-1563), καθιέρωσαν -ἀντί τῆς τριπλῆς καταδύσεως- τήν διά ραντισμοῦ ἤ ἐπιχύσεως νεροῦ ἐπί τῆς κεφαλῆς, τήν ὑποκατάσταση, δηλαδή, τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος.

Κατά συνέπεια, ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ γιά τούς Δυτικούς, ἐπειδή οἱ Δυτικοί δέν ἔχουν τίς ἀπαραίτητες προϋποθέσεις γιά τήν ἐφαρμογή τῆς Οἰκονομίας, πού εἶναι ἡ τήρηση τοῦ βαπτισματικοῦ τύπου, ἡ τριπλή δηλαδή κατάδυση καί ἀνάδυση στό νερό τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος. Ἐπιπροσθέτως, ὅμως, δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστεῖ σέ ὅλους τούς Δυτικούς χριστιανούς (Ρωμαιοκαθολικούς καί Προτεστάντες) ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας καί ἐξαιτίας τοῦ filioque, τό ὁποῖο, εἰσάγοντας τήν ἰδιότυπη «υἱοπατορία» στήν ἐκπόρευση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, παραπέμπει στήν «θεομάχον τοῦ Σαβελλίου συστολήν», κατά τόν Ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ, ἤ στό «δόγμα τοῦ Σαβελλίου», κατά τόν Ἅγιο Μᾶρκο τόν Εὐγενικό (βλέπε Mansi 31A 8, 32C), ἤ «εἰς ἕτερόν τι τέρας ἡμισαβέλλιον», κατά τόν Μέγα Φώτιο (PG 102, 289AB). Καί τά λέμε αὐτά πάντοτε, σύμφωνα μέ τόν Κανόνα 95 τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὁ ὁποῖος ἀναφερόμενος στούς Σαβελλιανούς, πού προσέρχονται στήν Ὀρθοδοξία, συνιστᾶ τήν βάπτισή τους, ὅπως καί τήν βάπτιση τῶν Ἐθνικῶν. Συγκεκριμένα ὁ Κανόνας αὐτός ὁρίζει: «Εὐνομιανούς μέντοι τούς εἰς μίαν κατάδυσιν βαπτιζομένους, καί Μοντανιστάς... καί Σαβελλιανούς τούς υἱοπατορίαν δοξάζοντας... πάντας τούς ἀπ' αὐτῶν θέλοντας προστίθενται τῇ Ὀρθοδοξίᾳ, ὡς Ἕλληνας δεχόμεθα... ἐξορκίζομεν μετά τοῦ ἐμφυσᾶν τρίτον εἰς τό πρόσωπον... καί τότε βαπτίζομεν».

Ἔχουμε τήν γνώμη, ὅτι οἱ λόγοι τῆς Οἰκονομίας γιά τήν εἰσδοχή τῶν Δυτικῶν Χριστιανῶν ἔχουν ἐκλείψει. Ἀπεναντίας, ὑφίστανται διττῶς, ὅπως προείπαμε, οἱ λόγοι τῆς ἀκριβείας τῶν μνημονευθέντων Ἱερῶν Κανόνων. Οἱ Δυτικοί ὀφείλουν νά κατηχηθοῦν, νά ἀναθεματίσουν τίς αἱρετικές πλάνες τους, νά ἐξορκιστοῦν καί νά βαπτιστοῦν, προκειμένου νά ἐνταχθοῦν τῇ μερίδι τῶν σωζομένων. Ἀπό τήν μελέτη τῶν Πρακτικῶν τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων προκύπτει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε προσέδωσε ἐκκλησιαστικότητα στούς αἱρετικούς καί οὐδέποτε ἔδωσε ἐγκυρότητα στά μυστήρια τῶν ἑτεροδόξων καί οὐδέποτε ἔκανε Οἰκονομία στά δόγματα.

Σέ κάθε ἐποχή, ὅπως καί στή δική μας, μόνο μία Σύνοδος ὄντως Πανορθόδοξη – Οἰκουμενική, ἡ ὁποία σαφῶς εἶναι «ἑπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι», μπορεῖ νά ἀποφασίσει Ἁγιοπνευματικά, ἄν στήν προκειμένη περίπτωση – μέσα στά νέα δεδομένα – μπορεῖ καί πρέπει νά ἐφαρμοστεῖ ἡ ἀρχή τῆς Οἰκονομίας. Ἡ παροῦσα ὅμως Σύνοδος δέν ἔχει τίς παραπάνω ἁγιοπνευματικές προϋποθέσεις, ὅπως πολλαπλῶς καταδείξαμε. Ἐμεῖς, «ἑπόμενοι τοῖς ἁγίοις Πατράσι» τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί ἐμφορούμενοι ἀπό τό φρόνημά τους, μένουμε ἑδραῖοι στήν Ὀρθόδοξη πίστη καί ἀμετακίνητοι στήν Ἐκκλησία. Καί ὅπως δέν ἔκαναν Σχῖσμα στήν Ἐκκλησία ὅσοι δέν ἀποδέχθηκαν τίς ἀποφάσεις τῆς Ληστρικῆς Συνόδου τοῦ 449 στήν Ἔφεσο, ὅπως δέν ἀποσχίστηκε ἀπό τήν Ἐκκλησία ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής, μή ἀποδεχόμενος τίς δογματικῶς ἐσφαλμένες μονοθελητικές διδασκαλίες ὅλων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὀρθόδοξης Ἀνατολῆς, καί ὅπως ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός δέν ἔκανε Σχῖσμα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἀντιτασσόμενος μόνος αὐτός στήν Ψευδοσύνοδο τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας καί μή ὑπογράφοντας τά Πρακτικά τῆς ψευδοένωσης, ἔτσι καί ἐμεῖς θά μείνουμε πιστοί στήν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί θά ἀπορρίψουμε, μετά βδελυγμίας, κάθε ἐνδεχόμενη συγκριτιστική-οἰκουμενιστική θεσμική διδασκαλία τῆς μέλλουσας προβληματικῆς Συνόδου.

Καί τοῦτο, ἐπειδή φρονοῦμε ταπεινῶς, ὅπως ὁ τῆς ὄντως θεολογίας φερώνυμος Γρηγόριος, ὅτι «κρεῖσσον ἐμπαθοῦς ὁμονοίας ἡ ὑπέρ τῆς εὐσεβείας διάστασις». Θά προσευχώμαστε καθημερινά, ἐμπόνως, νά μήν ἐπιτρέψει ὁ Τριαδικός Θεός νά γίνει ἡ ἐπικείμενη Σύνοδος, γιατί εἶναι ἀπό τήν σύνθεσή της καί ἀπό τήν θεματολογία της φανερώτατο, ὅτι θά δημιουργήσει περισσότερα προβλήματα ἀπ' ὅσα φιλοδοξεῖ νά λύσει.

Μή προκαλοῦμε καί μή λυποῦμε θεσμικά τό Ἅγιο Πνεῦμα. Ἡ Πεντηκοστή εἶναι γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Πεντηκοστή ἀφορᾶ τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας καί τήν ἄκτιστη ἑνοποιό καί θεοποιό ἐνέργειά Του καί ὄχι τό πνεῦμα τῆς ἀκαταστασίας καί πονηρίας τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο ἦλθε νά καταλύσει ἡ Ὑποστατική Ἀλήθεια, ἡ θεανθρώπινη Κεφαλή, μέ τό ἔργο τῆς θείας Οἰκονομίας καί τήν ἀποστολή τοῦ Πνεύματός της. Ὁ τρόπος συγκροτήσεως τῆς Συνόδου καί ἡ θεματολογία της δέν ἐκφράζουν στήν πράξη τό Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς.

Αὐτή τήν Ἁγία καί συμβολική ἡμέρα βλέπουμε νά σχεδιάζεται ἡ ἐπιβολή τοῦ πνεύματος τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό ὁποῖο ἀντίθετα πρός τό ἑνοποιό Πνεῦμα τῆς Πεντηκοστῆς, ὡς πνεῦμα τῆς πονηρίας, θά ἐνεργήσει διασπαστικά στήν ἁγιοπνευματική ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐμεῖς, ὅμως, προσευχόμαστε νά ἀναδείξει ὁ Θεός ἕνα νέο Ἅγιο Μᾶρκο Εὐγενικό, γιά νά περισώσει τό ἐκκλησιαστικό κῦρος καί τήν ἀξιοπρέπεια τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος, ὡς φορέα τῆς θεωτικῆς ἐνεργείας, κατά τόν Ἅγιο Διονύσιο τόν Ἀρεοπαγίτη. Ἡ εὐθύνη τῶν Ἱεραρχῶν κάθε Αὐτοκεφάλου Τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι τεράστια ἔναντι τῆς δογματικῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας. Κυρίως, ὅμως, ἔναντι τοῦ Χριστοῦ, γιά τό ἔλλειμμα τῆς Κανονικότητας καί τῆς Συνοδικότητας τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας. Καί τοῦτο ἐπειδή, τόσο στό προπαρασκευαστικό στάδιο, ὅσο καί στό τελικό, δέν ἐνημερώθηκε, σκοπίμως, τό σῶμα τῆς Ἱεραρχίας τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν. Εἰδικότερα, δέν συνῆλθαν οἱ Τοπικές Σύνοδοι, γιά νά ἀποφασίσουν καί νά ἐγχειρήσουν στόν ἀντιπρόσωπο τῆς Τοπικῆς τους Ἐκκλησίας τήν ἀπόφασή τους γιά τά προτεινόμενα Κείμενα, πού θά ἀπασχολοῦσαν τήν Πανορθόδοξη Σύνοδο. Οὔτε συνῆλθαν μετά, γιά νά ἀποφασίσουν, ἄν συμφωνοῦν ἤ διαφωνοῦν μέ αὐτά, στό προπαρασκευαστικό στάδιο.

Καί τό χειρότερο εἶναι, ὅτι στό τελικό στάδιο δέν κλήθηκαν νά συμμετάσχουν ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι στήν Πανορθόδοξη Σύνοδο. Πόσο Πανορθόδοξη Σύνοδος εἶναι αὐτή, πού ἐγκαινιάζεται μέ τόν ἀποκλεισμό πολλῶν Ἱεραρχῶν, ὡς ἐκφραστῶν τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν; Ἐάν δέν καλοῦνται ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, τότε τί νά ποῦμε γιά τήν οὐσιαστική ἀντιπροσώπευση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; Ὅταν δηλαδή δέν καλοῦνται καί ἄλλοι Κληρικοί, Ἡγούμενοι καί Μοναχοί, ὅπως διαβάζουμε στά Πρακτικά τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ὅπου τούς δίδεται καί λόγος (λ.χ. Ζ΄ Οἰκουμενική Σύνοδος);

Συνήθως, στίς Πανορθοδόξους Συνόδους, ἡ σύνολη Ἐκκλησία, ἀντιπροσωπευομένη διά τῶν Ἐπισκόπων της, ὁριοθετοῦσε καί ὑπερασπίζετο τήν πίστη, ἔναντι τῆς ἀμφισβητήσεώς της ἀπό τούς αἱρετικούς.

Σήμερα, ἰσχύει τό διαμετρικά ἀντίθετο. Συμβαίνει ὅ,τι καί στίς Ψευδοσυνόδους. Ἡ ὀρθόδοξα ὁριοθετημένη πίστη τῆς Ἐκκλησίας μας κινδυνεύει τώρα ἀπό τούς ἀντιπροσώπους της –τούς θεσμικούς φύλακές της-, οἱ ὁποῖοι ἐπιχειροῦν νά εἰσάγουν τήν αἵρεση ἤ ἀκριβέστατα τήν παναίρεση τοῦ δυσσεβοῦς καί δυσώδους Οἰκουμενισμοῦ στήν Ἐκκλησία μέ τόν ἀνώτατο θεσμικό τρόπο, δηλαδή μέ μιά Πανορθόδοξη Σύνοδο. Ὀρθοδοξία ὅμως καί Οἰκουμενισμός εἶναι «μείξις ἄμεικτος καί τέρας ἀλλόκοτον» (Ἁγ. Νικοδήμου Ἁγιορείτου Πηδάλιον, σελ. 109).

Διερωτώμεθα, τί γίνεται;

Δέν ἀπομένει τίποτε ἄλλο, παρά ἡ καταδίκη μιᾶς τέτοιας Συνόδου ἀπό τόν εὐσεβῆ λαό τοῦ Θεοῦ, γιατί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία ὀφείλει νά παραμείνει στό νοητό ὕψος της, ὡς ἄσπιλος «νύμφη τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 5,27). Εἴμαστε, ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι, ἄν ἡ μέλλουσα Σύνοδος κινηθεῖ μέ συνέπεια στίς προδιαγραφές της, θά ἀκυρωθεῖ, ὡς Ψευδοσύνοδος, ἀπό ἐπόμενη Ὀρθόδοξη Σύνοδο, ὅπως ἀκυρώθηκαν οἱ ἀποφάσεις τῶν Ψευδοσυνόδων τῆς Ἐφέσου, τῆς Λυών καί τῆς Φερράρας-Φλωρεντίας ἀπό τίς Ὀρθόδοξες Συνόδους πού ἀκολούθησαν.

Σεβασμιώτατοι,

Ἐπειδή, δέν συνῆλθε ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, γιά νά πάρει θέση ἔναντι τῶν πρός συζήτηση καί ψήφιση Κειμένων, θά ἤθελα νά θέσω ὑπόψη Σας καί ἕνα ἀκόμη πολύ σοβαρό θέμα. Ἐδῶ καί ἕναν αἰῶνα, ὁ Οἰκουμενισμός τῶν Ὀρθοδόξων ἔχει ἀφετηρία, τροφοδότη καί ἡγέτη τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, δηλαδή τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη καί τήν περί αὐτόν Σύνοδο. Ἀπό ἐκεῖ ἐκπορεύεται τό ἀκάθαρτο πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀναπαύεται ὅμως –δυστυχῶς- καί σέ ὅλες σχεδόν τίς ἡγεσίες τῶν Τοπικῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν. Ἔτσι, ἐξακολουθεῖ μέχρι σήμερα, ἀκάθεκτα, ὡς ὄφις, μέσα στά σπλάχνα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας, νά δηλητηριάζει τό σῶμα τῆς ἀνά τήν Οἰκουμένη Ἐκκλησίας. Ὁ Οἰκουμενισμός, κατά τήν ἄνωθεν ἀποκάλυψη τοῦ Χριστοῦ στόν ἅγιο Γέροντα Ἐφραίμ τόν Κατουνακιώτη, διακατέχεται ἀπό τά πονηρά καί ἀκάθαρτα πνεύματα. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔχει -ἱστορικά βεβαιωμένο- τίς κακές ἐκκλησιολογικῶς καί πνευματικῶς «πρωτιές» στίς οἰκουμενιστικές διακηρύξεις καί πράξεις του (τίς συμπροσευχές δηλαδή μέ τούς ἑτεροδόξους, ἀλλά καί τούς ἑτεροθρήσκους, τίς οἰκουμενιστικές φιλοφρονήσεις κ.τ.λ.).

Ὑπό τίς παροῦσες ἱστορικές συνθῆκες τῆς κυριαρχίας τοῦ Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος στό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο, οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος θά πρέπει –κατά τήν ταπεινή μας γνώμη- νά προβληματιστοῦν πολύ σοβαρά, ἄν θά πρέπει νά ὑπερψηφίσουν τό Κείμενο: «Τό Αὐτόνομο καί ὁ τρόπος ἀνακηρύξεως αὐτοῦ». Καί τοῦτο, γιά τόν σοβαρότατο λόγο τῆς ἰδιομόρφου σχέσεως τῶν Νέων λεγομένων Χωρῶν μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Εἶναι πολύ ὑπαρκτός ὁ κίνδυνος νά ὑπαχθοῦν διά τῆς Αὐτονόμου Ἐκκλησίας οἱ Νέες Χῶρες στήν ἀμεσότερη δικαιοδοσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἐμεῖς, ὡς Βορειοελλαδίτες, ἐξαιτίας τῆς Οἰκουμενιστικῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, θέλουμε νά παραμείνουνε ἐκκλησιαστικῶς στήν δικαιοδοσία τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Δέν θέλουμε νά κυριαρχούμαστε ἀπό τό ἀλλοτριωμένο Οἰκουμενιστικό πνεῦμα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Οἱ ἐκκλησιαστικές – πνευματικές εὐθῦνες τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στό παραπάνω θέμα εἶναι ἱστορικῶς τεράστιες. Γι’ αὐτό καί ταπεινῶς, Σᾶς παρακαλοῦμε, θερμῶς, ὡς πνευματικούς μας Πατέρες, νά ἀκούσετε τήν ἔμπονη φωνή μας.

Εὐχαριστῶ γιά τήν ὑπομονή σας.